

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X (u X)

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2022, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci zrušena platnost zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena lhůta k vycestování z území ČR 60 dnů.
2. Zahájení správního řízení bylo oznámeno žalobci tzv. fikcí dne 8. 3. 2022. Rovněž tzv. fikcí bylo dne 11. 4. 2022 žalobci doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Důvodem zrušení zaměstnanecké karty bylo pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku trestním příkazem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 30. 11. 2021, č. j. 1T 111/2021-30, za který byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku a 6 měsíců a peněžitému trestu ve výši 25 000 Kč. Žalovaný zdůvodnil, že rozhodoval podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepřísluší mu proto zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. S odkazem na čl. 8 Úmluvy žalovaný konstatoval, že žalobce je dospělý, zaopatřený, na území ČR nemá nikoho, kdo by byl závislý na jeho pobytu, alespoň nic takového ve správním řízení neuvedl, a do nepříznivého postavení se dostal sám protiprávním jednáním, které vygradovalo pravomocným odsouzením. Podle žalovaného není dán důvod, který by bránil vydání rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty, neboť byla prokázána existence skutečností, které naplňují § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Při stanovení lhůty k vycestování žalovaný přihlédl k tomu, že v zemi původu žalobce je složitá situace, v některých oblastech Ukrajiny probíhají válečné operace, většina území je však bezpečná, a proto není vycestování zcela nemožné. Pokud by žalobce prokázal, že jeho vycestování do země původu je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní stanovené podmínky, podat žádost o speciální pobytový status, např. vízum za účelem strpění. V tomto směru žalovaný odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 6 Azs 163/2015.

II. Žaloba

3. Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v účelovém výkladu zákona o pobytu cizinců, nepřezkoumatelnosti, opomenutí zásady přiměřenosti a obecných principů lidskosti, nesprávnosti správního uvážení v rozhodování, nesprávném hodnocení důkazů a nepřiměřeném zásahu do lidských práv.
4. Dle žalobce na řízení ve věci zrušení trvalého pobytu nelze mechanicky aplikovat § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je třeba respektovat základní principy lidskosti a dopady do základních práv, jak vyplývá z § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, s odkazem např. na Evropskou úmluvu na ochranu lidských práv a další mezinárodní

smlouvy. Žalovaný neposuzoval přiměřenost rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu v kontextu dopadů

do soukromého a rodinného života žadatele a jeho rodinných příslušníků, a postupoval tak v rozporu s právem Evropských společenství. Žalobce se dovolával směrnice Rady 2003/86/ES

o právu na sloučení ochrany rodiny, konkrétně bodu 2 preambule a čl. 17, odkazoval na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

5. Žalovaný nesprávně zjistil rozsah rodinných vazeb žalobce. Žalobce žije v ČR dlouhodobě od roku 2017, na území má družku X a její dvě děti ve věku 10 a 8 let a přátele, na Ukrajině nemá srovnatelné rodinné a sociální vazby, proto zrušení zaměstnanecké karty by mělo negativní dopad na jeho rodinnou a sociální situaci. Žalobce hradí peněžitý trest, kromě veškerých rodinných vazeb má na území ČR zajištěno bydlení a zaměstnání.
6. K zákonnému požadavku posuzovat dopady rozhodnutí do života účastníka řízení se přitom NSS vyjadřoval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, podle kterého je nezbytné přihlédnout ke skutečnostem, k nimž došlo až po vydání napadeného rozhodnutí. K obecně známé skutečnosti, že na Ukrajině byla 24. 2. 2022 zahájena invaze ozbrojených sil Ruské federace, která vyvolala válečný konflikt, má být v jeho případě přihlédnuto jako k výjimce plynoucí z práva na život a ochranu zdraví člověka chráněného Ústavou i mezinárodním právem. Nelze přehlédnout, bez obsahu žaloby, kasační stížnosti či správního řízení, pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, kdy žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Pokud měl žalovaný k dispozici poznatky o tom, že je žalobci nezbytné poskytnout ochranu proti vycestování na území Ukrajiny, kde by se stal mobilizovaným a byl by poslán do válečného konfliktu, neměl lhůtu k vycestování stanovit a zaměstnaneckou kartu zrušit.
7. Žalobce dále nesouhlasil s vyloučením možnosti podat odvolání proti napadenému rozhodnutí, absence dvou instancí ve správním řízení zakládá rozpor procesní úpravy s kautelami obsaženými v čl. 6 Úmluvy a čl. 36 Listiny.
8. Podle žalobce lze zásah do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků v důsledku zrušení platnosti trvalého pobytu srovnávat se zásahem v důsledku vyhoštění občana EU. Směrnice vyžaduje, aby bylo ke zrušení platnosti trvalého pobytu z důvodu veřejného pořádku přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustí jednání, které představuje závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky u nejzávažnější trestné činnosti. Žalobce však pouze řídil přes zákaz řízení na základě předchozího přestupkového řízení na samém konci lhůty zákazu řízení. Žalovaný tedy zjištěné skutečnosti interpretoval nedostatečně, nepřiměřeně přísně a dostatečně nevážil zásah do lidských práv žalobce oproti zájmu na dodržování veřejného pořádku.
9. Žalobce rovněž namítal, že ve správním řízení bylo doručováno v rozporu se správním řádem, fikce rozhodnutí byla vyznačována na rozhodnutí svévolně bez potřebného ověření údajů pro doručování místa doručení u osoby, u níž je pobyt hlášen. Nebyly proto splněny podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí ve věci.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný s žalobními důvody nesouhlasil. Konstatoval, že zásah do rodinných a soukromých vazeb si primárně způsobil žalobce sám svou protiprávní činností. Žalobci není napadeným rozhodnutím zakázán pobyt v ČR, může kdykoli přicestovat, žalovaný znovu odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 6 Azs 163/2015. Zrušením zaměstnanecké karty proto nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalobce může kdykoliv po splnění zákonem stanovených požadavků např. požádat o vízum za účelem podnikání či o zaměstnaneckou kartu, případně po prokázání bezúhonnosti. Může požádat o schengenské pracovní vízum, které umožňuje výdělečnou činnost v ČR a nevyžaduje prokázání trestní záchovalosti.
12. Žalovaný konstatoval, že mu je známa notorieta zmiňovaná v některých rozhodnutích NSS týkající se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, aplikace této notoriety ale není bezbřehá a nemůže sloužit k automatické ochraně cizinců, kteří páchají na ČR úmyslnou trestnou činnost. Žalobce pochází ze západní Ukrajiny, kde neprobíhají žádné vojenské operace, nelze proto na základě prostého konstatování, že Rusko napadlo Ukrajinu, dovozovat, že není možné zrušit zaměstnaneckou kartu, pokud jsou k tomu dány zákonné důvody. Totéž platí pro tvrzení, že žalobci hrozí obdržení povolávacího rozkazu, nejedná se o důvod, který by bránil vydání rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty.
13. K porušení čl. 8 Úmluvy žalovaný konstatoval, že zásah je možný v rozmezí stanoveném zákonem, žalobce nesprávně používá v argumentaci důvody týkající se trvalého pobytu. Žalobce rozhodnutí správních orgánů nerespektuje, porušuje právní předpisy, což vedlo k pravomocnému odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Rovněž aplikování směrnice 2003/86/ES není bezbřehé, jak vyplývá zejména z čl. 14, existuje omezení, které právo pobytu omezuje. Žalovaný rozhodoval podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nepřisluší mu zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný dále odkázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž není možné kvalifikovat právo pobývat na území cizího státu jako základní lidské právo chráněné ústavním pořádkem. Pokud existovaly skutečnosti, které mohly ovlivnit rozhodování správního orgánu, jako jsou rodinné a jiné vztahy na území ČR, měl je žalobce namítnout v průběhu správního řízení, což neučinil.
14. Skutečnost, že si žalobce nevyzvedává poštu na adrese hlášeného pobytu, nemůže být podle žalovaného překážkou pro vedení řízení. Písemnosti byly doručovány na adresu hlášeného pobytu žalobce, jak je stanoveno správním řádem.
15. Pokud žalobce napadl nemožnost odvolat se, žalovaný postupoval v souladu s aktuálním zněním cizineckého zákona a v poučení vysvětlil, proč je vyloučeno odvolání. Žalobce nebyl zbaven možnosti bránit se proti rozhodnutí žalovaného, což je patrné z žaloby. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal soud v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví

ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci zrušena platnost zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
15. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
16. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
18. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.*
19. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
20. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani nesrozumitelnost. Obsah rozhodnutí je zřejmý, výroku rozhodnutí odpovídá odůvodnění, v němž žalovaný srozumitelně uvedl skutkové okolnosti žalobcova případu, které mají oporu ve spise, jeho právní názory jsou jasně formulované (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).
21. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, dle jakých právních ustanovení byla věc posouzena. Námitky žalobce související s aplikací směrnice Rady 2003/86/ES o sloučení rodiny považuje soud za nedůvodné. Směrnice o sloučení rodiny byla do českého právního řádu implementována zákonem č. 428/2005 Sb., kterým se měnil zákon o pobytu cizinců a další související zákony, a jak uvedená směrnice, tak její transpozice do zákona o pobytu cizinců se týkají povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy jiného typu pobytového oprávnění cizince na území ČR než je předmětem soudního přezkumu. Totéž lze uvést k argumentaci týkající se zákonnosti a přiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud ji žalobce opíral o pojmy a výklad právních norem související se zrušením trvalého pobytu. Ve shodě s žalovaným soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v dané

věci je zrušení platnosti zaměstnanecké karty, tedy pobytového oprávnění jiného typu než je trvalý pobyt cizince za území ČR, který požívá vyšší právní ochrany.

22. Podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 9. 2021, rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného mj. v § 37 odst. 1 písm. a) nabývá právní moci jeho oznámením a nelze proti němu podat odvolání. V souladu s citovaným ustanovením byl žalobce v napadeném rozhodnutí poučen, současně byl poučen o právu podat proti rozhodnutí v zákonné lhůtě 30 dnů správní žalobu. Z četné judikatury NSS týkající se citovaného ustanovení před novelizací provedenou zákonem č. 274/2021 Sb. vyplývá, že dvojinstančnost správního řízení není podmínkou ústavnosti procesní úpravy. K dané otázce NSS např. v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21, uvedl: *„Ústavní soud již dříve nastínil, že „soustava přezkumných instancí je výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivity rozhodování a právní jistoty“ (srovnej náleze ze dne 13. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, N 164/24 SbNU 201). Je v rukou zákonodárce, jak systém opravných prostředků (slovy nálezu – „přezkumných instancí“) nastaví a zda vůbec opravný prostředek uvnitř veřejné správy připustí. Ústavní soud totiž později výslovně konstatoval, že „absence dvojinstančnosti správního řízení protiústavnost bez dalšího nezakládá“ (srovnej náleze ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, N 90/37 SbNU 241). Zároveň však Ústavní soud judikoval, že „i když z Listiny, Ústavy ani z mezinárodních smluv o lidských právech a svobodách nelze dovodit právo na odvolání ve správním řízení, přesto platí, že jestliže se zákonodárce rozhodne tento opravný prostředek v právním řádu zakotvit, vztahují se na něj kautele práva na jinou právní ochranu, mezi něž patří i požadavek legitimního očekávání účastníků, že orgány státu budou jednat způsobem, který zákon stanoví“ (srovnej náleze ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, N 79/45 SbNU 211). Citovaná ústavněprávní východiska lze tedy shrnout tak, že dvojinstanční správní řízení není nezbytnou podmínkou ústavnosti procesní úpravy, avšak je-li odvolací instance zákonem garantována, podléhá právo na odvolání soudní ochraně. Ve světle těchto východisek je třeba hodnotit také nyní posuzovaný případ.“* Pokud s účinností od 1. 9. 2021 vyloučil zákonodárce proti rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění z důvodu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců odvolání jako řádný opravný prostředek ve správním řízení, nebyl žalobce na svých procesních právech zkrácen, rozpor předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem ani mezinárodními smlouvami zde nebyl dán.
23. Jako nedůvodné posoudil soud rovněž námitky týkající se doručování písemností ve správním řízení. Veškeré písemnosti ve správním řízení, včetně rozhodnutí ve věci, žalovaný v souladu s § 19 odst. 1, 2 a § 20 odst. 1 správního řádu doručoval žalobci na adresu evidovanou v informačním systému cizinců Studničná 231/12, Liberec 2 (u pana Jaroslava Drdy). Žalobce nebyl držitelem datové schránky, jinou adresu pro doručování písemností ve správním řízení nenahlásil. Písemnosti doručované žalobci ve správním řízení měl žalovaný za doručené tzv. fikcí v souladu s § 24 odst. 3 a 4 správního řádu. Bylo v zájmu žalobce, aby si na evidované adrese pobytu písemnosti vyzvedával, případně státním orgánům sdělil jinou adresu pro doručování. Ostatně shora uvedenou adresu žalobce posléze uvedl jako adresu, na kterou mu lze doručovat, také pro soudní řízení správní ve smyslu § 37 odst. 3 s. ř. s.

24. Soud se dále zabýval námitkou ohledně povinnosti správních orgánů posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
25. Z obsahu správního spisu vyplývá a mezi stranami není sporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 30. 11. 2021, č. j. 1T 111/2021-30, za úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) 1 trestního zákoníku. V důsledku uvedeného odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoli správního uvážení, například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů. Není tedy důvodná námitka, že uvedené ustanovení lze vztáhnout pouze na nejzávažnější trestnou činnost. NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, který se zabýval obdobnou úpravou zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že: „*V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.*“. Z judikatury NSS tedy vyplývá, že při střetu práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě spáchání úmyslné trestné činnosti test proporcionality již zákonodárce. Nepřípadné je srovnání s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případě vyhoštění občana EU, jímž ostatně žalobce není.
26. NSS ve shora citovaném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z výše uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. Uvedené závěry pak NSS potvrdil v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37. 22. I přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů

podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezbavuje to podle stávající judikatury správních soudů správní orgány povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy. V rozsudku NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, se uvádí, že „V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“. Přiměřenost dopadu rozhodnutí je tedy třeba posuzovat i v dalších případech ke konkrétní námitce (např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/201- 39; či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Znamená to, že pokud cizinec vznese konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. další rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36; či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37; ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32; nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS).

27. V posuzované věci se žalovaný s odkazem na čl. 8 Úmluvy zabýval tím, zda rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty vydané při splnění podmínek § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců může představovat porušení mezinárodních závazků ČR. Správně konstatoval, že ve správním řízení, ač k tomu měl žalobce prostor, žádné konkrétní skutečnosti, pro které by zrušení zaměstnanecké karty mohlo představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neuvedl. Žalovaný tak logicky vycházel pouze ze skutečností, které vyplynuly ze správního řízení. Zohlednil tedy, že žalobce je dospělý, soběstačný, na území ČR nemá nikoho, kdo by byl na jeho pobytu závislý, rovněž zohlednil povahu žalobcova zaměstnání a jeho nikoli dlouhou dobu pobytu na území ČR. Hodnotil také, že nepříznivou situaci si žalobce způsobil sám porušováním právního pořádku ČR, které vyvrcholilo jeho pravomocným odsouzením za úmyslný trestný čin. S provedený hodnocením ze strany žalovaného se soud ztotožňuje. Pokud se žalobce dovolával toho, že na území ČR žije jeho družka a její dvě nezletilé děti a přátelé, neměl žalovaný jak tyto skutečnosti zjistit. Žalovaný ve vyjádření k žalobě příhodně poukázal na judikaturu NSS, která se k dané problematice vztahuje a podle které je na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. prokázal skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života a pevnosti vazeb k ČR, případně domovskému státu (srov. rovněž rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35, nebo ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25).
28. Dále žalobce namítal, že žalovaný měl zohlednit zahájení invaze vůči Ukrajině ze strany Ruské federace dne 24. 2. 2022, čímž došlo na území Ukrajiny k zásadní změně vyžadující přednost ochrany práva na život a zdraví člověka, a proto neměl platnost zaměstnanecké karty zrušit a žalobci stanovit lhůtu k vycestování.
29. Žalobci lze přisvědčit, že invaze ozbrojených sil Ruské federace, která byla zahájena dne 24. 2. 2022 a která vyvolala válečný konflikt, způsobila zásadní změnu situace na území

Ukrajiny, přičemž tato okolnost je všeobecně známou skutečností, kterou není třeba prokazovat (viz rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31) a k níž správní soudy přihlížejí z úřední povinnosti nad rámec žalobních či kasačních bodů v souvislosti s dodržáním zásady *non-refoulement* plynoucí z čl. 2 a 3 Úmluvy (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, body 22 a 23; usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014-59; nebo rozsudek ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 300/2018-23, bod 20).

30. Pokud se žalobce ovšem dovolával závěrů NSS, podle kterých je třeba výjimečně prolomit pravidla nastavená v § 75 odst. 1 s. ř. s., případně § 109 odst. 5 s. ř. s. a přihlédnout ke skutečnostem, které nastaly až po vydání rozhodnutí, tedy právě ke změně situace na Ukrajině v důsledku invaze zahájené dne 24. 2. 2022, je třeba tuto argumentaci odmítnout. V žalobcově případě bylo správní řízení ve věci zrušení platnosti zaměstnanecké karty zahájeno a napadené rozhodnutí vydáno až po uvedeném datu, nejde tedy o skutečnost, k níž by měl přihlédnout teprve soud v rámci soudního přezkumu ve smyslu žalobcem odkazovaných judikатурních závěrů.
31. Shora zmíněné okolnosti žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí rozhodně nepřehlédl, zabýval se jimi v závěru rozhodnutí, v souvislosti se stanovením lhůty k vycestování. Konkrétní argumenty vůči úvahám žalovaného žalobce soudu nepředestřel. Soud souhlasí se žalovaným, že v případě rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty nejde o rozhodnutí, kterým by mohlo dojít k porušení zásady *non-refoulement*, nejedná se o věc mezinárodní či doplňkové ochrany ani vyhoštění, žalobci nebyl zakázán pobyt na území ČR, do ČR může z Ukrajiny kdykoli přicestovat a pobývat zde v rámci bezvízového styku. Žalovaný příhodně poukázal na závěry rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, který ve vztahu k neprodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem zaměstnání v bodu 24 konstatoval: „*To neznamená, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře obrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)*“ (pozn. soudu zdůrazněno krajským soudem). Z uvedeného vyplývá, že žalobce se nenachází v situaci, kdy by v úvahu nepřicházelo další řízení, v němž by mu mohla být ochrana jeho základních práv ve smyslu čl. 2 a 3 Úmluvy poskytnuta.

V. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.

34. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. září 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu